

החדשים למזמיניהם. לעמוד בצד ולצפות בקוראי המודעה המתפעלים מכתב ידה הרהוט ומסודר והאותיות היפות. והיה תענוג גדול מזה. לשבת עמה בצריף, היא ליד השולחן הכבד שציפוי ירוק לו, מימינה העששית לבנה-ירוקת האהיל וכונניות ספרים מקיפות אותה. מימינה ספרים מספרים שונים למכירה ומשמאלה — ארון בעל דלתות זכוכית ובה ספריה היא והש"ס של סבא. יושבים היינו — היא ליד השולחן ואני על הספה — וקוראים בשקט.

כשהתגייסתי לצה"ל כתבה לי סבתא :
"זכור כי נרדף היה עמנו בגויים שנים רבות. כעת ניתן לך רובה, רובה של צבא יהודי, היה ראוי לו".
היה בכך יותר ממכתב או משאלה, היה בזה ציווי שאי אפשר שלא לציית לו.
בשרותי בצה"ל הוטל עלי להיות בין מלווי הרכבת בקו ירושלים — הרטוב. בעת ההיא שהתה סבתא בבית אזיקה ז"ל ובת-שבע תבל"ח, בירושלים. התלוננתי בפני סבתא על טיב האוכל שקיבלנו, ומיד קיבלתי בחזרה דברי תוכחה שקטים אך בוטים. היא סיפרה לי על ימי מלחמת העולם הראשונה, על הרעב ששרר אז עת לא נשאר לאכול אלא חוביזה. ומפח הנפש הגדול שהיה לנוכח הארבה העט על הירק וממש גזל את מעט האוכל שנותר, ואתה, אמרה לי, מלין על האוכל שאתה מקבל כעת ? בושתי ולא היה מענה בפי. אך סבתא, פרט לתוכחה היתה לה גם גישה מעשית, היא היתה מוכרחה לאזכר את העבר, אך היתה מודעת גם לשינוי הזמנים. ומאז, בכל יום היתה בת-שבע מחכה לי (בשליחות סבתא) ובידה קופסת פח סגלגלה צהובה (שלא שכחתיה) ובה כריכים טעימים צידה לדרך.